

ŽIVOT v pozlátku

Ilona Golovleva
Marie Formáčková

*Když se
česká
holka
provdá
za
mafiána ...*

Ilona Golovleva
Marie Formáčková

ŽIVOT
V POZLÁTKU

PRAGO*LINE*

*„Svět je dnes vesnice, která funguje jako New York City
kolem roku 1850, plný násilí a mafie.“*

MARTIN SCORSESE, americký režisér

© Ilona Golovleva, 2020
© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2020
978-80-7517-034-7 tištěná kniha
978-80-7517-042-2 pdf

Ilona Golovleva

Marie Formáčková

ŽIVOT V POZLÁTKU

Praha 2020

Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE

OBSAH

RYCHLÝ SKOK DO ŽIVOTA	5
„HOLUBÍ“ DŮM	19
KONEC ZLATÝCH ČASŮ	34
ŽENA MAFIÁNA	47
KAUZA PRSA	66
NÁPRAVA ŠPATNÉ POVĚSTI	70
BORDELMAMÁ	75
DRUHÁ DROGOVÁ PLAVBA	85
O HOLKÁCH A PRO HOLKY	90
SMĚR ROZVOD	94
POKUSY A OMYLY	105
RESTART	121

*„Vy jste Ruska?“ ptávají se mě lidé,
když se jim představím.
„Ne, jsem Češka, ale byla jsem provdaná
za ruského mafiána,“ odpovídám a sleduji,
jaká se dostaví reakce. Pokaždé se nějaká dostaví.
Většinou se lidé tváří překvapeně.
Málokdo je zvyklý dostat na přímou otázku
přímou odpověď. Ale já to jinak neumím,
což ostatně poznáte sami,
až si přečtete můj příběh...*

RYCHLÝ SKOK DO ŽIVOTA

Měla jsem být lékařka, žena v bílém plášti, s fonendoskopem kolem krku a s titulem před jménem. Aspoň rodiče si to tak představovali. Tohle povolání jim imponovalo, líbilo se jim, že lékaři mají ve společnosti úctu, ať je to v jakémkoliv zřízení a jakémkoliv čase. Takže proč ne? Nebyla jsem proti, ostatně už jako malá jsem si ráda na doktorku hrála, ale to asi dělá spousta dětí, hlavně chlapečkové v určitém věku. Já k tomu měla ještě jeden pádný důvod – bílou barvu jsem vždy považovala za mimořádně slušivou.

Učila jsem se dobře, jedničky jsem dostávala do žákovské knížky často a ani jsem kvůli nim nemusela vyvíjet žádné zvláštní úsilí. Prostě jsem měla dobrou paměť a uměla jsem se vyjadřovat. Žádné vysedávání nad učebnicemi jsem neznala, jen jsem občas do něčeho koukla a to stačilo. Budoucnost jsem tedy měla jasně naplánovanou a bylo logické, že až budu v posledním ročníku základní školy, podám si přihlášku

na gymnázium. Tento vzdělávací ústav byl pro následné studium medicíny v podstatě jediný možný a kdykoliv se mě někdo zeptal na mé plány, pokaždé jsem přesně tohle uváděla.

Gymnázium mi doporučovali i moji učitelé, protože jsem byla takový univerzální typ. Žádný předmět mi nedělal potíže, ale na druhé straně jsem v žádném neexcelovala natolik, aby to ostatní přivádělo do extáze. Vše bylo vyrovnané, matematika mi šla stejně dobře jako čeština či cizí jazyk. Zkrátka jsem byla univerzální žačka, a to jak pro učitele, tak i pro rodiče.

Plánování je krásná věc, ale v případě dospívajících dětí se většinou nepočítá s jednou okolností. Ta se jmenuje puberta a díky ní už na světě plakaly miliony rodičů. Právě v ní dost často vezmou ty krásné sny a plány za své a v mém případě tomu bylo stejně. Moje puberta kulminovala právě v posledním ročníku základní školy. Tehdy jsem pochopila, že jsem individualita, samostatná jednotka, která si nenechá druhými nic diktovat.

Když došlo na přihlášky ke středoškolskému studiu, napsala jsem tam gymnázium, jak si rodiče přáli, ale v tomto klasickém radotínském vzdělávacím ústavu jsem setrvala jenom rok. Už na začátku studia se ve mně cosi vzpříčilo a já si řekla, že přece za sebe nenechám rozhodovat druhé. Proč bych měla studovat gymnázium, když jsem zrozená pro něco docela jiného. V mých patnácti letech mi bylo zcela jasné, co to je. Budu Coco Chanel, Christian Dior, Pierre Cardin a Yves Saint Laurent dohromady. Budu módní návrhářka, o které se jednou dozví svět a užasne, jaké skvostné kreace dokáže vymyslet a vytvořit jedna holka z Prahy.

Byla jsem skálopevně přesvědčená, že právě na tuto profesi mám talent. Ovšem nemyslela jsem si to jen já, i moje okolí mě v tom podporovalo. Kamarádky, sousedky, občas mě zastavili i naprosto neznámí lidé a chtěli vědět, kde jsem

sehnala to, co mám na sobě. A já vždy s předstíranou skromností řekla, že jde o mé vlastní dílo. Uměla jsem se oblékat a i z toho mála, co bylo v našich obchodech k dispozici, jsem dokázala nějakým způsobem udělat „model“.

Kdo zažil léta před rokem 1989, tak si dobře pamatuje, jak těžce jsme se dostávali k módnímu oblečení, jak špatný byl výběr v obchodech a jak často jsme děkovali svým pověstným „zlatým českým ručičkám“ za jejich šikovnost. Před prodejnou se zahraničním tiskem v Jungmannově ulici stávaly dlouhé fronty amatérských švadlen, které pak doma po nocích tvořily modely podle střihů v Burdě. V prodejnách řemeslné výroby byly k mání občas zajímavé látky a hlavně všelijaké knoflíky a spony, prostě ruční práce měly konjunkturu. Každá holka uměla nejen šít, ale i plést, háčkovat a vyšívát.

I já si na sebe dokázala spoustu oblečení sama vyrobit nebo vylepšit to, co se dalo koupit v obchodech. Dělal mi dobře, když spolužačky žasly a sousedky zkoumaly, jak jsem to udělala. Jak říkám, byla jsem talent. Moc dlouho jsem nad tím nerozumovala, prostě jsem se rozhodla, že tudy vede moje cesta, a když přišel čas, vyplnila jsem novou přihlášku, a to na oděvní průmyslovku v Holešovicích, správně na Střední průmyslovou školu oděvní v Praze 7. V Praze šlo o jedinou školu, kde jsem se mohla módnímu návrhářství věnovat. Rodiče mi v tom nebránili, znali mě a věděli, že když si něco vezmu do hlavy, nikdo to odtud nedostane.

Studium sice nebylo zcela podle mých představ, víc jsme tam počítali a rýsovali, než se oddávali kreativě, ale v tom jsem překážku neviděla. Počítání mi nedělalo problémy a navíc jsem věděla, že mnoho absolventů této školy se ve světě módy prosadilo, tak proč ne já? Chtěla jsem navrhovat modely, mít vlastní butik, pořádat přehlídky... Představu o krásné budoucnosti jsem tlačila před sebou, pilně se učila a hromadila v hlavě nápady. A že jich bylo!

Pedagogové byli potěšeni, že mám o obor zájem, a tak mě vybrali, abych absolvovala povinnou školní praxi v obchodním domě Kotva. To byl tenkrát sen, který pochopí jen ten, kdo pamatuje Prahu ještě bez obchodních nákupních center, kdy Kotva byla vedle Bílé labutě a Domu módy na Václavském náměstí jakýmsi chrámem. Kotva navíc byla ze všech pražských obchodních domů nejkrásnější, bylo tam nejlepší zboží a žilo to tam. Když někdo přijel do Prahy na výlet, hned tam zamířil. Do Kotvy byly vyšlapané cesty ze všech světových stran, lidé z celého Československa do ní vstupovali s nadějí, že právě v ten den, kdy se tam dostali, se na pultech objeví něco mimořádného. A toho „mimořádného“ tam pokaždé bylo dost. Byl to výborně zásobovaný podnik, výkladní skříň socialistického obchodu, kam směřovalo zboží, které se nikde jinde nedalo koupit. Jedině v Tuzexu, ale to byl obchod pro vyvolené, kteří měli přístup k zahraniční – podotýkám západní – měně. Anebo si bony, za které se tam nakupovalo, koupili od veksláků, kteří před každou prodejnou tohoto řetězce postávali. Jeden bon stál něco kolem šesti korun.

V nablýskané Kotvě byl svět, který se mi líbil. Luxusní prostředí, zajímavé a denně nové zboží, neustálý kontakt s lidmi, jichž byl před každým pultem hrozen, prostě nádherné lidské hemžení, které jsem milovala a chtěla být jeho součástí.

Přinesla jsem si s sebou své nadšení, energii a okouzlení, všechno jsem bedlivě sledovala a mělo to potěšující efekt. Ti, kteří mě měli jako studentku na starosti, ve mně viděli dobrý potenciál, prý přesně takhle se má správná pracovnice chovat.

Až odmaturuji, prý mi tam vyberou nějaké pěkné oddělení.

Ani vteřinu jsem nepřemýšlela a hned na to kývla. Super! Přes den budu ve svém oblíbeném obchodním domě, posbírám tam inspiraci a ještě za to dostanu výplatu. Vedle toho

budu pracovat na svých návrzích, postupně si připravím řadu modelů a pak rovnou vyřukuji s vlastní přehlídkou. A tu bych mohla mít právě v Kotvě, módní přehlídky se tam konaly pravidelně, s tím určitě nebude problém. Považovala jsem se za políbenou Štěstěnou, všechno se mi dařilo, dokonce jsem dostala od osudu víc, než jsem očekávala.

Chceš-li Boha rozesmát, sděl mu své plány. To řekl slavný režisér Woody Allen a jako by mluvil o mně. Bůh se asi hodně bavil, když viděl, jak pěkně mám všechno nalinkované. A tak mi poslal do cesty jednoho fešáka a já ještě před maturitou otěhotněla, k velkému překvapení rodičů, školy, ale i svému vlastnímu. Dlouho jsem o tom neměla ani tušení, a když mě konečně napadlo, že něco není v pořádku, už se s tím nedalo nic dělat, na interrupci bylo pozdě.

Byla jsem zaskočená, vykořeněná, trochu bezradná, ale dnes to považuji za další porci svého životního štěstí. Říkám si, jak byl tenkrát osud neuvěřitelně moudrý a jak dobře všechno zařídil. Anetka, která se mi v osmnácti letech narodila, je moje jediné dítě, už jsem pak nikdy neotěhotněla, a denně děkuji nebesům za to, že ji mám.

Byla jsem hloupá, lehkomyšlná holka, ale nakonec všechno vyšlo podle zákona, ani nebylo nutné mě zplnoletit. Pár dní po osmnáctinách jsem se vdala, před porodem jsem ještě stihla odmaturovat a vlastně jsem se zase mohla vrátit ke všemu, co jsem dělala předtím. Měla jsem ještě babičku, která se starala o mne, když jsem byla malá, a naštěstí byla v takové kondici, že se mohla ještě postarat o moji Anetku. A starala se s láskou.

Byl rok 1988, socialismus vypadal ještě dost neotřesitelně, ale cosi zvláštního bylo cítit ve vzduchu, hlavně v té Kotvě, kde se začalo objevovat dříve nevídané zboží. Dostala jsem

se do luxusního oddělení, kde se prodávaly nejen módní oděvy, ale také parfémy a doplňky, jako hedvábné šátky, šály, společenské kabelky či rukavice. Zájem byl velký, přicházeli ke mně i známí lidé, řečeno dnešním jazykem – celebrity. Televizní hlasatelky, herci, herečky.

Bavilo mě to, do práce jsem chodila ráda a příliš neřešila, že moje manželství nestojí za nic. V podstatě mě to netrápilo a podobný vztah k tomu měl i můj manžel, jemuž bylo stejně jako mně osmnáct. Ani jeden z nás nebyl ochotný vést normální rodinný život se všemi jeho starostmi a povinnostmi. Já utíkala mezi lidi, on taky. Jenomže každý jiným směrem. A tak jsme se po čtyřech měsících rozvedli, respektive jsem to zorganizovala já, protože jsem nikdy o ničem příliš dlouho nepřemýšlela a rovnou jednala. Což ostatně dělám dodnes.

Moje manželství zákonitě muselo dopadnout špatně, a to z několika důvodů. Jednak vzniklo narychlo a navíc jsme oba měli poněkud rozevlátou povahu, o takových lidech se říkává, že jsou do větru. Když je takový jen jeden, dá se to ještě nějak zvládnout, ale my takoví byli oba.

Byli jsme máma a táta, měli malou holčičku a oba jsme se chovali jako děti. Jeho to doma nebavilo, mě také ne. On se chtěl bavit, já také. Jak se bavil on, nevím, nesledovala jsem ho. Neměla jsem na to ani pomyšlení, protože jsem se krátce po narození Anetky znovu do někoho zakoukala. A zase to byl poněkud exotický typ, stejně jako můj novomanžel. Ten byl míšenec. Oba byli sympatičtí, pohlední a do obou jsem se trochu zamilovala. Vlastně trochu víc.

Můj „čtyřměsíční“ manžel mi během našeho manželství působil jenom problémy. Vzpomínám, jak jsem ho poslala po návratu z porodnice koupit sportovní kočárek do Tuzexu, na který jsme dostali bony, a on se vrátil až druhý den s tím, že peníze na kočárek prohrál.

Dneska už tomu rozumím, byl to bláznivý kluk, skoro ještě dítě, které nestačilo dospět. Vyrůstal ve velmi dobře situované rodině, jeho tatínek pracoval v diplomacii, takže měl nač si vzpomněl. Studijní typ ovšem nebyl, navštěvoval střední odborné učiliště, ale už si přesně nepamatuji jaký obor. Zato si moc dobře vybavuji, kdy jsem ho zaregistrovala. Stalo se to v autobuse městské hromadné dopravy, když jsem jela na diskotéku. Byl jiný než ostatní kluci, tmavý, upravený, navoněný, prostě na mě zapůsobil tak silně, že jsem mu dala svůj zájem najevo. Taky jsem nebyla k zahození, takže mi ani nedalo žádnou práci přebrat ho jakési Miladě, s níž tenkrát chodil. Možná se kvůli tomu na mě Milada dodnes zlobí, ale v podstatě by mi měla být vděčná, protože jsem ji zbavila mnoha problémů, které by s ním rozhodně měla.

Můj novomanžel možná měl dobré úmysly, tvrdil, že se o nás postará, dokonce začal pracovat, ale snaha se rozplynula pokaždé, když vkročil do nějaké herny nebo zapadnul do své party. Pak zapomněl, že má ženu, že je už dokonce otcem. Byla jsem našťvaná, zklamaná a rozčarovaná. Od chlapů jsem čekala víc a po téhle zkušenosti už jsem žádného nechtěla. Ani toho druhého, s nímž jsem taky experimentovala. Ostatně ten se k nějaké odpovědnosti neměl ani náhodou. Nepřipadalo v úvahu, že by si na krk uvázal holku s malým dítětem. Já to ale po něm ani nechtěla.

Náš rozvod byl na tehdejší poměry neuvěřitelně rychlý. Rozvedli nás na první stání, předsedovi soudu zřejmě bylo jasné, že tyhle dvě děti, co před ním stojí, mají ještě na manželství dost času a doporučil nám, abychom se vrátili ke svým rodičům a dospěli tam. Tak přímo to sice neřekl, ale už tehdy jsem dokázala číst mezi řádky. Věděl, že mám za zády rodiče a babičku, kteří mi s dítětem pomáhají, a tak jenom vyměřil mému manželovi tři sta korun výživného a mohli jsme se naposledy obejmout. Ale my to neudělali, už jsme o to ani

jeden z nás nestál. Jen jsme si řekli čau a tím naše krátké manželství bylo definitivně ukončeno.

V porozvodovém a hlavně mateřském rozpoložení mě zastihla spolužačka ze základní školy, která se najednou objevila, ani nevím, jak k tomu došlo. Prostě skočila do mého života a byla na mě hodná jako ještě nikdo. Jezdila za mnou na motorce, pomáhala mi s dcerou a dovedla mě hezky obejmout. Pak se mi přiznala, že je na holky, a mě napadlo, že zřejmě budu na holky taky, když mi s ní je tak dobře. Kamarádka vlastnila družstevní byt a jeden jsem vlastnila i já. Tehdy se na byty sice čekalo několik let, ale prozíraví rodiče většinou zapsali své dítě do pořadníku takřka hned po narození, takže v dospělosti se dalo očekávat, že byt bude. Moji rodiče to tak udělali, takže v osmnácti letech jsem měla vlastní bydlení a byla ze mne partie. Ale já už v tomto směru žádné aktuální plány neměla. Žádného chlapa jsem nehledala. Začala jsem díky své přítelkyni poznávat úplně jiný život, než jaký jsem znala do té doby. Ona jako by byla z jiné planety nebo z jiné země. Z takové, o nichž jsme jen tu a tam slyšeli nebo je vídali v kině ve filmech.

Hned na začátku našeho vztahu nám bývalá spolužačka pořídila auto. Ovšem žádnou škodovku, mimochodem i na tu se tehdy čekalo pár let, ale rovnou porsche. Osmnáctiletá holka v porschi a ještě v pravém kožichu, i ten jsem od ní dostala, tvrdila totiž, že luxusní značka vozu vyžaduje určitý typ oblečení. Jasně, liščí kožich a porsche, to se k sobě hodilo.

Každý si asi hned řekne, že by ho zajímalo, kde na to kamarádka brala. Ano, i mě to zajímalo. Ale nebylo to nic nezákonného ani nedostizného. Prostě měla štěstí a částečně i hroší kůži, protože jí nevadilo občas přimhouřit oči a něco přehlédnout. A to nebylo tak složité a dělal to kdekdo. Pracovala v národním podniku, odkud celý den vyjížděla naplněná auta, a když tu a tam nějaké přehlédla, dostala za to